כל שעתא ושעתא זמניה הוא אלא אמר רב

נחמן א"ר יצחק ואיתימא רב הונא בריה דרב

יהושע יהואיל ובידו להפקירן: אמר מר

לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי

ר"א מנא ליה לר"א הא אי מעומר ושתי

הלחם שכן צורך גבוה אלא אמר הרא יביום

יביום אפילו בשבת ולמאי הלכתא אילימא

למלמול איצמריך קרא למישרי מלמול

אלא למכשיריו ורבנן ההוא מיבעי ליה ביום

ולא בלילה ור"א ביום ולא בלילה מנא

ליה נפקא ליה ימושמחתם לפני ה' אלהיכם

שבעת ימים ימים ולא לילות ורבגן איצטריך

ם"ד אמינא נילף שבעת ימים (6) מסוכה מה

להלן בימים ואפילו לילות אף כאן ימים ואפילו

לילות קמ"ל וליכתוב רחמנא בלולב וניתו

הגך ונילפו מיניה משום ראיכא למיפרך מה ללולב שכן מעון ארבעה מינים: סוכה

וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי

אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מעומר ושתי

הלחם שכן צורך גבוה הוא אי מלולב שכן

טליתו, ב) סוכה מג.

ג) לעיל קיז: ע"ש ר"ה כט:, ג) לעיל קיז: ע"ש ר"ה כט:, ד) ר"ה ח:, ה) [דברים טז],

ו) [ויקרא כה], ז) עי׳

מהר"ם, ח) וכדאיתא בפ׳

התכלת מה:ן, ע) ודף לג:ן,

הגהות הב"ח

(ה) גם' נילף שבעת ימים משבעת ימים מסוכה: (ב) שם אלא גמר שבעת ימים

משבעת ימים מלולב: (ג) רש"י ד"ה גמר ז' ימים

וכו' גימגוס הס"ד ואחר כך מ"ה ונכתוב רחמנא

מ״ה ונכתוב רחמנא בהדיא בסוכה וניתי העך עומר ושתי הלחם ולולב מינה: (ד) תום' ד״ה שבעת

ימים משבעת ימים מלולג

לולב במי לא אילטר

גליון הש"ם

רש"ר ד"ה כל שטתא וכו'

ואפי' מונחת בקופסא. עי' מנחות דף מד ע"ל תוס' ד"ה טלית: תוס' ד"ה קמ"ל

ילא ידענא. כעין זה לעיל דף

קיח ע"ב תד"ה אלו היו

רבינו חננאל

ולקחתם לכם ביום דְּרָאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הְדָּרְ בַּפּת הָמֶרִים וַאֲנֵף עֵץ יְהָדְר בַּפּת וְעַרְבִי נְחַל וּשְׁמִחְתֶּם לְפְנֵי וְעַרְבִי נְחַל וּשְׁמִחְתֶּם לִפְנִי

י אלהיכם שבעת ימים:

ויקרא כג מ ויקרא כג מ בּשְּבַעת תַּשְׁבוּ שַּבְעַת יָמִים כָּל הָאָוְרָח בִּישְׂרָאַל יַשְׁבוּ בַּשְּבַת: ויקרא כג מב נַשְׁבוּ בַּשְׁבַת 3 ובַחְמַשְׁה עָשָׂר יוֹם לַחָרָשׁ הַּוָּה חַג הַמַּצוֹת לְיִי יָמִים מַצוֹת יָמִים מַצוֹת שבעת שְּבֶעַת יְמִים מַצּוּת תֹאבֶלוּ: ויקרא כג ו 4 דְּבַּר אֶל בְּנִי יִשְׂרְאֵל לָאמר בְּחֲמִשְׁה עָשָׁר יוֹם לַחָרֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַנָּה חַגּ

ויקוא כג דו 1 ובַחֹרֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָחָד לַחֹרֶשׁ מִקְרָא לֹּדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֶאכָת עֲבֹרָה לֹא תעשו יום תרועה יהיה יבם: במדבר כט א היבעברת שופר הרואה הקיבעי באור האיד במדבר כט א לחודש היאבעי באור האיד האידור שופר בכל העבירו שופר בכל ויקרא כה ט ויקרא כה ט ארצכם:

הַסְּבּוֹת שִׁבְּעַת יְמִים לַיְיָ: ויקרא כג לד

מוסף רש"י

. ביום אפילו בשבת. ביום אפילו בשבת.
שמשמע כל דהו יוס וקרל
ימירה הוא דמני למכתב
כללסון (חובה מו.). אצטריך
קרא למישרי טלטול.
דרבנן, עדיין לא נאסר טלטול
בעולם וצל הכמוב להמירו

כדאיתא בפ"ק דיבמות (דף ו.) וי"ל דהכא הכי גמרי מה מלינו בהנך שמלות נוהגות בשבת ומכשיריה דחו שבת אף כל שמלות נוהגות בשבת מכשיריה דחו שבת הלכך לא שייך למילף מכיבוד דהיינו המצוה עצמה ולא מכשיריה דשחוט לי בשל לי היינו כיבוד עצמו כשמחקן

לו מאכלו והבנין נמי הוי מצוה אחת שלוה הקדוש ברוך הוא לבנות בית המקדש: םד"א נילף שבעת ימים משבעת ימים מסוכה. וח״ת היכי תיסק אדעתיה לדון ג"ש הא אין אדם דן ג"ש מעלמו אא"כ למדה מרבו וי" דשמא בעלמא ניתנה למדרשי: . בניני בענונו הינונים נתדרם !! קמ"ל. פולא ידענא השתא האי שבעת ימים למאי אתיא

לאע"ג דדרשינן בפ"ק דפסחים (דף ה.) מה שביעי שביעי לחג אף ראשון ראשון לחג הא איכא למידרש משבעה בלא ימים:

שבן מעון ארבעה מינים. אף על גב דעומר ושתי הלחם נמי מביאין עמהן כבשים ויין לניסוך ושמו למנחות שאני ד' מינין שבלולב דמעכבין זה את זה כדאמר בפרק הקומן (מנחות דף כז.) ובפרק התכלת (שם דף מה:) [אמרינן] הכבשים אין מעכבין לא את העומר ולא את שתי הלחם ח'והיינו טעון ד' מינין שאין מלות לולב כלל בלא ד' מינין אבל באלו יכולה להיות מלוותן בלא ד' מינין. הר"ב פור״ת: אי מעומר בו׳. הכא לא דייהא תלמודא למילף מבינייהו דהכי אורחיה דתלמודא זימנין דייק וזימנין לא דייק ואי הוה דייק הוה משכח פירכ׳ הרב פור״ת א״נ מילתא דאתיא במה הלד טרח וכתב לה קרא כמו מילתא דאתיא בקל וחומר והאי דקאמר תלמודא ניכתוב רחמנא בהאי ותיתי אידך מיניה פירוש ומאי לריך קרא היינו משום דאי בלא מה הלד הוה מצי למילף הך מצוה מאידך לא הוה כתב רחמנא קרא כיון דהוה פשוט כל כך דלא דמי למילתא דאתיא בק"ו להוח פשוט יותר: שבעת ימים (ד) מדודב. מופנה הוה משני נדדים גבי לולב לא איצטריך דאע"ג דדרשינן ימים ולא לילות מיהו לא הוה לריך למיכתב שבעת כלל דהוה מלי למיכתב ושמחת לפני וגו׳ בימים והוי לשון שבעת מיותר לג"ש וא"ת ור' אליעזר היכי דרים ימים ולא לילות כיון דאית ליה ג"ש היא גופה נילף מסוכה מה להלו ימים אפילו לילות אף לולב ימים ואפי׳ לילות ויש לומר דלית לן למילף בג"ש מילתא דלשון ג"ש גופא מוכחא דאינו

כן דימים משמע ולא לילות: ואי מסוכה שכן נוהגת בלילות בבימים. משמע דבעי למימר תאמר במלה שאינה נוהגת בלילות כבימים ואדרבה עיקר מצותה בלילה הראשון שנאמר בערב תאכלו מלות ושמות יב) והכי הוה מלי למימר שכן נוהגת בימים ובלילות:

נפקא ליה מביום הכפורים. וגמרינן מהדדי כדדרשינן בראש השנהש שיהו כל התקיעות של חודש השביעי שוות כדפירש בקונטרס ורבנן סברי דלא שייך לאקשויי אלא לומר שסדר תקיעות

כל שעתה ומניה הוא. וכיון שיש לו טלית בכל יום שמשהה בלא לילית עובר בעשה °ואפילו מונחת בקופסא הלכך כל יומא רמיא מצותיה עליה: הואיל ובידו להפקירן. ונפקי מרשותיה ולאו עליה רמיא חובתיה: אי מעומר ושתי הלחם. וגמר במה מלינו: ביום ואפילו

בשבת. מדלא כתיב בראשון לדרשא אתא בכל יום שהוא ראשון לחג: ולמאי. איצטריך לרבויי להאי ואפילו בשבת אי נימא לטלטל כדמשמע קרא לקיחה טלטול בעלמא הוא ועדיין במתן תורה לא נאסר טלטול דאינטריך קרא למישרי להאי: אלא למכשיריו. דאיסורא דאורייתא הוא: מה להלן ימים ואפילו לילות. כדילפינן

במסכת סוכה (דף מג.): ולכסוב רחמנה בלולב. דמכשירין דחו: וניתו. עומר ושתי הלחם מיניה ולמה ליה דכתביה בכולהו: אי מנולב. במה מלינו מלולב שהוא מצוה ומכשיריו דוחין אף סוכה שהיא מלוה מכשיריה דוחין: גמר ז' ימים כו'. ובג"ש אתי ליה. ואע"ג דאינה מופנה משני לדדים דהא גבי לולב חד שבעת ימים הוא דכתיב ודרשינן לר׳ אליעזר למעוטי לילות כיון דגלי רחמנא בעומר ושתי הלחם ולולב גילוי מילתא בעלמא הוא ולא פרכינן עלה. גימגום (ג) : וניפו הנך. עומר ושתי הלחם מינה: אי מסוכה שכן נוהגת בלילות כבימים. ואילו מלה לילה הראשון חובה ותו לא כדאמרינו בפסחים (דף קכ.): ונלחוב רחמנא. בהדיא במלה ונגמרו הנך כולהו מיניה: בנשים כבאנשים. כדילפינן בפסחים (ד' מג:) לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים וגו׳ף) כל שישנו בבל תאכל חמץ ישנו בקום אכול מנה ונשים איתנהו בבל תאכל חמץ דכל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמא בין שאין הזמן גרמא חייבות לאפוקי סוכה ולולב דליתנהו בנשים דמצות

הואיל ובידו להפקירן, פי׳ הואיל ובידו להפקיון, פיי כי הציצית הוא חובת הבגד, וכיון שהפקיר אינו בגדו. וכז הבית כיוצא בו.

. הלכך

ರ್ಗ

םעון ארבעה מינים אלא גמר שבעת ימים 🌣 מלולב מה להלן מכשיריו דוחין את השבת אף כאן נמי מכשיריו דוחין את השבת וליכתוב רחמנא בסוכה וניתי הנך וניגמור מיניה משום דאיכא למיפרך מה לְסוכה שכן נוהגת בלילות כבימים: מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א מנא ליה לר"א הא אי מעומר ושתי הלחם שכן צורך גבוה אי מלולב שכן פעון ארבעה מינים אי מסוכה שכן נוהגת בלילות כבימים אלא גמר יחמשה עשר ⁴חמשה עשר מחג הסוכות מה להלן עשה שהומן גרמא היא: ולמאי. האי קרא הי מילחא דמרועה אחא מכשיריה דוחין את השבת אף כאן מכשיריה דוחין את השבת וליכתוב רחמנא במצה למישרי בשבת אי לתקיעה לא וניתו הנך וליגמור מיניה משום דאיכא אינטריך דאפילו תקיעת הרשות לית למיפרך מה למצה שכן נוהגת בנשים בה איסורא דאורייתא: מלאכת כבאגשים: שופר וכל מכשיריו דוחין את עבודה. של טורח: וגמרי מהדדי. השבת דברי ר"א מנא ליה לר"א הא אי במסכת ראש השנה (דף לג:) שאין תלמוד לומר בחדש השביעים דהח מעומר ושתי הלחם שכן צורך גבוה אי בכמה קראי כתב לן דיוה"כ בחודש מלולב שכן מעון ארבעה מינים אי מסוכה השביעי מה ח"ל בחודש השביעי שיהו שכן נוהגת בלילות כבימים אי ממצה שכן כל תרועות משל חדש השביעי שוות: נוהגת בנשים כבאנשים אלא אמר קרא נפטרו עבדים לבתיהם. קריחת יום תרועה יהיה לכם ביום אפילו בשבת דרור דיובל תלויה בה ולמאי אילימא לתקיעה הא יתנא דבי חשיבה: אי מכולהו. מחחת מכולן: כדאמרינן. איכא למיפרך בכל הנך שמואל כל מלאכת עבודה לא תעשו יצתה חדא לד חמור האמור בה לעיל: תקיעת שופר ורדיית הפת שהיא חכמה ואינה מלאכה אלא למכשירין ורבגן ההוא

מיבעי ליה ביום ולא בלילה ור"א ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה •מביום הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם וגמרי מהדדי וליכתוב רחמנא בשופר וליתו הנך וליגמרו מיניה מתקיעת שופר דראש השנה ליכא למיגמר שכן מכנסת זכרונות של ישראל לאביהן שבשמים מתקיעות [שופר] דיוה"כ ליכא למיגמרי דאמר מר תקעו ב"ד שופר נפמרו עבדים לבתיהם ושדות חוזרות לבעליהן: (אמר מר) מילה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מכולהו גמר כראמרינן ועוד מה להגך שבו

יהיו שוין דלענין סדר תקיעות מייתי לה התם אבל לותן דיום ודאי לא איתקש דע"ר ומנם אינו שוה שוה בראש חודש וזה בעשור לחודש: